

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Pastorale Missionariorvm

Verjuys, Jean-Baptiste

Antverpiæ, 1682

4. An eadem sit obligatio conferendi Sacramentum Pœnitentiæ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41565

ARTICULUS IV.

*An eadem sit obligatio conferendi
Sacramentum Pœnitentiæ.*

Necessitas hujus Sacramenti non est tanta, quanta est Baptismi pro pueris, sine hoc enim pueri salvari non possunt, sine illo autem potest salvari peccator per contritionem, ob quam rationem Bartholomæus Fumus in suâ Armillâ aureâ verbo Episcopus n.6. sic resolvit: *Prelatus pro administratione Sacramentorum, quæ non sunt de necessitate salutis, sicut Baptismus, sed sufficit preparatio animi, non tenetur se morti exponere; si autem se exponat periculo mortis, est signum magnæ charitatis.*

Citat autem S. Th. 2. 2. q. 105 a. 1. ad 3. sed ibi nihil tale habet. Abulensis etiam q. 306. in c. 22. Matthæi ad 8. dicit *Pastores Ecclesiæ solum teneri ad exponendam vitam corporalem pro spirituali ovium, si aliter servari non potest.*

Cum igitur peccator salvari possit per contritionem non habitâ occasione Confessarii, non videtur obligari Missionarius aut quicumque Pastor exponere se periculo vitæ, uti fieret si audiret confessionem peste infecti.

Nihilominus absolutè dicendum est, obligari, nec puto aliam esse mentem Auctoris Armillæ aut Abulensis in verbis citatis, uti enim

enim statim dicetur, Sacramentum Pœnitentię in ultimo articulo, & in casu pestis regulariter est ad salutem necessarium in habentibus peccata mortalia.

Probatur 1. ex decreto Gregorij XIII. qui consultus à S. Carolo Borromæo, tempore grassantis pestis per Italiam, & maximè Mediolani, quoad residentiam Parochorum, approbavit hanc declarationem S. Congreg. Parochi tempore pestis teneantur omninò reside-
dere in suis Ecclesiis Parochialibus: & si non resideant, agendum contra eos ex decreto c. 1. Sess. 23. scil. Conc. Trid. & servatâ formâ ibi præscriptâ, ministrent verò Parochianis peste infectis. Sacramenta Pœnitentię & Baptismi per alios. Ac proinde sive per se, sive saltem per alios, debent utrumque Sacramentum Baptismi & Pœnitentię administrare.

Pr. Ratione: Necessitas Sacramenti Pœnitentię saltem est gravis, pro existente in peccato mortali, & constituto in evidenti mortis periculo. Sed in gravi necessitate spiritali tenentur Pastores, & alii Missionarij succurrere, etiam cum periculo mortis corporalis, sicut ad hoc omnes fideles tenentur in extremâ necessitate ex charitate: ergo ex officio tenentur omnes Missionarij Sacramentum Pœnitentię conferre peste laborantibus, licet hoc fieri non possit sine propria vitæ periculo. Min fundatur in illo Joan. 10. v. 11. *Bonus Pastor animam suam dat pro ovibus*

ovibus suis. Videantur quæ supra dicta sunt tract. 1. art. 10. conclu. 2.

Prob. 3. Non tantum necessitas ista censenda est esse gravis sed quasi gravissima, seu extrema; in necessitate autem quasi extrema idem servandum est quod in extremâ, uti docere solent Theologi in materiâ Eleëmofynæ, quod dives laboranti quasi extrema necessitate corporali, succurrere debeat non solum ex superfluis suis, sed etiam cum diminutione status sui. Ergo illi qui tenentur ex officio subvenire laborantibus in necessitate quasi extrema spiritali, facere id debent etiam cum periculo vitæ suæ corporalis. Assumptum verò probatur: Qui morti proximus est existens in peccato mortali, salvari non potest nisi per Sacramentum Pœnitentiæ, aut per contritionem perfectam: sed contritio perfecta summè difficilis est in tali constitutione, quando sensus adeo perturbati sunt, ergo est necessitas Sacramenti Pœnitentiæ, non tantum gravis, sed quasi extrema & gravissima. Moraliter enim loquendo, sine ipso salvari non possunt. Unde sequitur quod in defectu Parochi, aut proprii Missionarij, quilibet Sacerdos tenetur, Prob. 4. Taliter constituti jus habent exigendi à suis Parochis, aut Missionariis, Sacramentum Pœnitentiæ, ergo ipsi obligantur ipsum administrare. Ant. est certum: quia ad hoc sustentantur Missionarij, ut necessitati spiritali succurrerent quando opus est. Imò

non
prac
prod
tio,
pecca
firma
Epist
quit
illoru
hoc an
mus f
Et sub
mortes
crudel
conclu
mortis
Qu
sit pe
peccat
mortes
se peric
q. 2
Major.
nō puta
si infir
exigit ju
care cer
ab hoc
excidere

non tantum jus habent hoc exigendi, sed ex precepto divino tenentur exigere, nec enim prodesse potest, imò nec esse perfecta contritio, quando in tali periculo confiteri possunt peccata ut Sacramentaliter absolvantur: Confirmari hoc potest verbis Cælestini Papæ in Epist. ad Episcopos Galliæ: *Agnovimus, inquit, Pœnitentiam morientibus denegari, nec illorum desiderii annui, qui obitûs sui tempore, hoc anima sua cupiunt remedio subveniri. Horremus fateor, tanta impietatis aliquem inveniri.* Et subdit: *Quid hoc, rogo, aliud est quàm mortem morti addere, ejusque animam suâ crudelitate, ne soluta esse possit occidere?* Et concludit: *Salutem ergo hominî adimit, quisquis mortis tempore speratam pœnitentiam denegarit.*

Quæres: Quid si Pastor moraliter certus sit peste infectum non habere conscientiam peccati mortalis, seu esse bene dispositum ad mortem, an saltem tunc excusari non possit ne se periculo exponat? Chapeaville de peste c. 3. q. 2. respondet affirmativè, citans pro se Major. In 4. dist. 23. q. 1. Nihilominus tamen nò putaverim vel in illo casu excusari, maxime si infirmus petat confiteri, quia sic etiam exigit jus suum. Præterquam quod nemo judicare certò possit se esse in statu gratiæ, cum ab hoc possit quislibet justus in momento excidere.